

РЕШЕНИЕ

№ 4568

гр. София, 08.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова
ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Георги Терзиев

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **4356** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радина Карамфилова-Десподска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], бл. А., вх. Б, ет. 1, ап. 19, чрез адв. Н.М., срещу решение № 20082468 от 31.03.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 9045 по описа за 2020 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 135 състав.

С касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Оспорва се възприетото от съда, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и издаването на наказателното постановление (НП) са спазени изискванията на чл.42 ЗАНН и чл. 57 с.з., както и че в случая е нарушена нормата на чл. 62, ал.1 от КТ. Твърди се, че правилната квалификация на твърдяното от органа нарушение следва да е в хипотезата на чл. 63, ал. 2 от КТ във вр. с ал. 1 от КТ. Нито в АУАН, нито в НП било посочено мястото на нарушението, което представлявало допуснато съществено процесуално нарушение. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление. В съдебно заседание,

касаторът, редовно призван не се представлява.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“, чрез юрк. М., оспорва жалбата като неоснователна и моли за оставяне в сила на решението на СРС като правилно и законосъобразно. Подробни доводи са развити в представените по делото писмени бележки. Претендира разности по делото на основание чл. 63, ал.3 от ЗАНН. Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, VII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно.

С обжалвания съдебен акт съдът е изменил Наказателно постановление (НП) № 22-006520 от 02.04.2020 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ (ДИТ) - С. с което на дружеството касатор е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 8500 лева за извършено нарушение на чл. 62, ал.1 във вр. с чл. 1, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ), като е намалил размерът на наложената имуществена санкция на 1500 лева.

За да постанови този резултат съдът след преценка в съвкупност на събраните по делото писмени и гласни доказателствени средства, от правна страна е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като били спазени и изискванията на чл. 42 и чл. 52 от ЗАНН и, че при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения. По същество на спора въззивния съд е изложил съображения, че нарушението е безспорно доказано от обективна и субективна страна, квалифицирано е правилно от наказващия орган, като съответно по вид. Относно размерът на наложената административна санкция е възприел, че същата е в противоречие на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от КТ, тъй като административният орган не е изложил съображения защо е наложил санкция на предвидения минимум от 1500 лева. По изложените съображения съдът е достигнал до извода, че административнонаказателната отговорност на дружеството - касатор е ангажирана законосъобразно, като относно размерът на санкцията е намалена до предвидения в 414, ал.3 от КТ минимум от 1500 лева.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила по аргументите изложени в него.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Изводите на първоинстанционния съд за доказаност на нарушението и за липса на процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство кореспондират на установената правилно фактическа обстановка се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, като същите са в съответствие с материалния закон и събраните по делото доказателства.

В случая е безспорно доказано и е установено, че касаторът е нарушил разпоредбата на чл. 62, ал.1 във вр. с чл. 1, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ) на 17.10.2019 г., като не е спазил нормата на чл. 62, ал.1 във вр. чл.1, ал. 2 от КТ, а именно допуснал е да полага труд лицето М. И. да полата труд на длъжността „барман“ в търговски обект, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя, без да има сключен трудов договор писмена форма.

Съгласно чл.1, ал.2 КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения, като трудовият договор се сключва в писмена форма съгласно нормата на чл. 62, ал. 1 КТ. В разглеждания случай дружеството не е изпълнило задължението си по чл.62, ал.1, във връзка с чл.1, ал.2 КТ да уреди с писмен трудов договор отношенията по предоставянето на работна сила от Д.. От събраните гласни и писмени доказателства се установява по категоричен начин, че в случая е установено наличие на трудово правоотношение между касатора и работника, което е следвало, но не е било уредено с писмен трудов договор, поради което законосъобразно е ангажирана отговорността на дружеството за нарушение на чл. 62, ал. 1 вр. чл. 1, ал. 2 от КТ.

Касационната инстанция не споделя доводите изложени в касационната жалба за неправилно посочена квалификация на нарушението – именно разпоредбата на чл.62, ал.1 от КТ във връзка с чл.1, ал.2 от КТ е нарушен с неключването на трудов договор и с работещия на обекта работник, установен в момента на проверката.

Самото нарушение също е доказано, както от показанията на актосъставителя, така и от свидетелските показания и декларацията на самия работник, който не отрича да е работил на обекта, макар и за кратко, но без да е сключил трудов договор. Що се отнася до възражението,

Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал. 1 от КТ, който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10000 лв. В случая няма спор, че е осъществен състава на вмененото административно нарушение, което е санкционирано със законоустановения размер на имуществена санкция по чл. 415 ал. 1 от КТ, определената от административнонаказващия орган имуществена санкция е в размер близък до горната граница от 10000 лева. В НП не се съдържат данни дали нарушението е извършено за първи път, нито мотиви относно размера на наложената санкция, при което определянето ѝ във величина от 8 500 лв. се явява необосновано тежко и правилно СРС е намалил последната до предвидения в законоустановения минимум от 1 500 лв.

С оглед на изложеното, касационната инстанция намира, че Софийският районен съд е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, като е формирал изводи, които настоящият състав споделя, като оплакванията в

касационната жалба в тази насока са неоснователни.

Следователно не са налице посочените в жалбата касационни основания, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на касатора следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 1 от АПК, определени на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, VII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20082468 от 31.03.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 9045 по описа за 2020 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 135 състав.

ОСЪЖДА Нова Н.-2014“ О., ЕИК:[ЕИК], със съдебен адрес: [населено място], бл. А., вх. Б, ет. 1, ап. 19, чрез адв. Н.М., да заплати на ДИТ-С. сумата от 80 лв. /осемдесет/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.